

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

17. december 2014*

»Konkurrence — misbrug af dominerende stilling — det slovenske marked for mobiltelefonitjenester — afgørelse om afvisning af en klage — behandling af sagen ved en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder — manglende EU-interesse«

I sag T-201/11,

Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d., Ljubljana (Slovenien), først ved solicitors P. Alexiadis og E. Sependa, derefter ved M. Alexiadis og advokaterne P. Figueroa Regueiro og A. Melihen,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen, først ved C. Giolito, B. Gencarelli og A. Biolan, derefter ved C. Giolito og A. Biolan, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Republikken Slovenien ved T. Mihelič Žitko og V. Klemenc, som befuldmægtigede,

og af

Telekom Slovenije d.d., tidligere Mobitel, telekomunikacijske storitve d.d., Ljubljana, ved advokaterne J. Sladič og P. Sladič,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 355 endelig af 24. januar 2011 vedrørende afvisning af en klage indgivet af sagsøgeren vedrørende tilsidesættelser af artikel 102 TEUF, som Mobitel angiveligt har begået ved detail- og engrossalg på en række markeder for mobiltelefoni (sag COMP/39.707 – Si.mobil/Mobitel),

har

RET TEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Papasavvas, og dommerne N.J. Forwood og E. Bieliūnas (refererende dommer),

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. juli 2014,

afsagt følgende

Dom¹

Twistens baggrund [udelades]

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. april 2011 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 12 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. juni 2011 har Mobitel fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 13 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 8. september 2011 har Republikken Slovenien fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.
- 14 Ved kendelser af 8. november 2011 har formanden for Rettens Femte Afdeling tiltrådt interventionsbegæringerne.
- 15 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. februar 2012 har Tušmobil d.o.o fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande. Ved kendelse af 16. november 2012 har formanden for Rettens Femte Afdeling givet afslag på denne begæring.
- 16 På grund af den delvise nybesættelse af embederne ved Retten er sagen blevet tildelt en ny refererende dommer, der har sæde i tredje afdeling.
- 17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.
- 18 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 9. juli 2014.
- 19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 20 Kommissionen og intervenienterne har nedlagt følgende påstande:
 - Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

1 — I nærværende dom er det kun de præmisser, som Retten finder det relevant at offentliggøre, som er gengivet.

Retlige bemærkninger

1.1. *Formaliteten* [udelades]

2.2. *Realiteten* [udelades]

Det første anbringende, hvorefter Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af reglerne om tildeling af kompetence i forordning nr. 1/2003 og i Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder

- 28 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen med afvisningen af selskabets klage har foretaget en åbenbart ukorrekt anvendelse af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 i lyset af Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder.
- 29 Sagsøgeren har med denne argumentation i det væsentlige fremsat to klagepunkter vedrørende for det første en ukorrekt fortolkning af betingelserne i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 og for det andet en ukorrekt anvendelse af disse betingelser.

Betingelserne i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003

- 30 Sagsøgeren har kritiseret den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen heri har bekræftet, at det ikke var nødvendigt at »anvende en test i form af en afvejning for at vurdere, om EU's interesse i [at undersøge] sagen, henset til den påståede adfærd på detailmarkedet, var tilstrækkelig«. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har særlige forudsætninger for at behandle sagen som omhandlet i punkt 15 i Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder, mens UVK ikke har særlige forudsætninger for at behandle sagen som omhandlet i denne meddelelses punkt 8.
- 31 Det skal herved for det første bemærkes, at det i 18. betragtning til forordning nr. 1/2003 fremhæves, at »[der] [f]or at sikre den mest hensigtsmæssige sagsfordeling inden for netværket, bør [...] indføres en generel bestemmelse om, at en konkurrencemyndighed kan suspendere eller afslutte en sag med den begrundelse, at en anden myndighed behandler eller har behandlet den samme sag, eftersom målet er, at den enkelte sag kun behandles af én myndighed«, og at »[d]enne bestemmelse [ikke] bør [...] forhindre Kommissionen i at afvise en klage, som følge af manglende fællesskabsinteresse, hvilket den har mulighed for efter Domstolens retspraksis, selv om ingen andre konkurrencemyndigheder har tilkendegivet, at de agter at behandle sagen«.
- 32 Endvidere bestemmer artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, at »[n]år konkurrencemyndighederne i to eller flere medlemsstater modtager en klage eller indleder en procedure på eget initiativ i henhold til [...] artikel 81 [EF] eller 82 [EF] med hensyn til en og samme aftale, vedtagelse inden for en virksomhedssammenslutning eller praksis, udgør den omstændighed, at en myndighed behandler sagen, en tilstrækkelig grund for de øvrige myndigheder til at suspendere deres procedure eller afvise klagen«, og at »Kommissionen [ligeledes] kan [...] afvise en klage med den begrundelse, at den behandles af en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder«.
- 33 Det fremgår af ordlyden af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, at Kommissionen kan afvise en klage på grundlag af denne bestemmelse, hvis den konstaterer dels, at en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder »behandler« den sag, der er indbragt for den, dels, at denne sag vedrører en og samme »aftale«, »vedtagelse inden for en virksomhedssammenslutning« eller »praksis«. Udtrykt på en anden måde udgør opfyldelsen af disse to betingelser en »tilstrækkelig grund« for Kommissionen til at afvise den klage, der er indbragt for den.

- 34 Anvendelsen af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 kan således ikke underlægges andre betingelser end dem, der er nævnt i præmis 33 ovenfor.
- 35 Sagsøgeren kan derfor ikke med føje påberåbe sig en tilsidesættelse af en regel om fordeling af kompetencen mellem Kommissionen og konkurrencemyndighederne i medlemsstaterne. Sagsøgeren kan heller ikke med føje gøre gældende, at Kommissionen havde pligt til at foretage en afvejning og vurdere EU's interesse i, at den fortsatte undersøgelsen af selskabets klage.
- 36 Det skal under alle omstændigheder for det første bemærkes, at Kommissionen og konkurrencemyndighederne i medlemsstaterne i medfør af artikel 4 og 5 i forordning nr. 1/2003 har parallelle beføjelser ved anvendelsen af artikel 81 [EF] og 82 [EF], og at opbygningen af forordning nr. 1/2003 er baseret på et tæt samarbejde mellem disse (dom af 16.10.2013, Vivendi mod Kommissionen, T-432/10, Sml., EU:T:2013:538, præmis 26; jf. også i denne retning dom af 13.7.2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs m.fl. mod Kommissionen, T-144/07, T-147/07 – T-150/07 og T-154/07, Sml., EU:T:2011:364, præmis 75, og af 6.2.2014, CEEES og Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio mod Kommissionen, T-342/11, Sml., EU:T:2014:60, præmis 68).
- 37 Derimod indeholder hverken forordning nr. 1/2003 eller Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder en regel om fordeling af kompetencen mellem Kommissionen og konkurrencemyndighederne i medlemsstaterne.
- 38 18. betragtning til og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 kan således for det første ikke anses for at fastsætte et kriterium om tildeling eller fordeling af sager eller kompetencer mellem Kommissionen og den eller de nationale myndigheder, der eventuelt er berørt af den pågældende sag (jf. i denne retning dom af 8.3.2007, France Télécom, T-340/04, Sml., EU:T:2007:81, præmis 130).
- 39 For det andet præciserer punkt 4 i Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder, at konsultationer og informationsudvekslinger inden for netværket er en sag mellem de offentlige retshåndhævende myndigheder, og ifølge dens punkt 31 giver den ikke de involverede virksomheder en individuel ret til at få sagen behandlet af en bestemt myndighed (dom af 8.3.2007, France Télécom, 339/04, Sml., EU:T:2007:80, præmis 83). Mere generelt skaber hverken forordning nr. 1/2003 eller nævnte meddelelse rettigheder for eller forventninger hos en virksomhed hvad angår behandlingen af virksomhedens sag ved en given konkurrencemyndighed (jf. i denne retning dom ThyssenKrupp Liften Ascenseurs m.fl., mod Kommissionen, nævnt i præmis 36 ovenfor, EU:T:2011:364, præmis 78).
- 40 Selv hvis det antages, at Kommissionen havde særlige forudsætninger for at behandle sagen, og at UVK ikke havde særlige forudsætninger herfor, havde sagsøgeren ingen ret til at få sagen behandlet af Kommissionen.
- 41 For det andet fremgår det af 18. betragtning til forordning nr. 1/2003, at Rådet har ønsket at gøre det muligt for de konkurrencemyndigheder, der er medlemmer af det europæiske konkurrencenetværk, at påberåbe sig en ny begrundelse for at afvise en klage, som adskiller sig fra den begrundelse i form af manglende EU-interesse, der kan begrunde Kommissionens afvisning af en klage. Kommissionen havde således ikke pligt til inden for rammerne af anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1/2003 at foretage en afvejning og at vurdere EU's interesse i, at Kommissionen fortsatte undersøgelsen af sagsøgerens klage, for så vidt som nævnte klage vedrørte detailmarkedet.

Overholdelsen af betingelserne i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003

- 42 Sagsøgeren har i det væsentlige foreholdt Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse har tilsidesat de betingelser, der er opstillet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003. Sagsøgeren har således anført, at UVK ikke behandlede sagen effektivt, og har kritiseret Kommissionen for at have fastslået, at den af UVK behandlede sag vedrørte »de samme påståede overtrædelser begået på det samme tidspunkt på det samme marked«.
- 43 Det bemærkes herved, at artikel 13 i og 18. betragtning til forordning nr. 1/2003 afspejler det vide skøn, som de nationale myndigheder samlet i netværket af konkurrencemyndigheder har for at sikre en hensigtsmæssig sagsfordeling inden for sidstnævnte (jf. i denne retning dom af 14.2.2012, Toshiba Corporation m.fl., C-17/10, Sml., EU:C:2012:72, præmis 90). Henset til den rolle, som Kommissionen er tillagt ved traktaten og ved forordning nr. 1/2003, har også Kommissionen navnlig et vidt skøn ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1/2003.
- 44 For så vidt som Kommissionen har et vidt skøn ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1/2003, skal EU's retsinstitutters kontrol begrænse sig til en efterprøvelse af, om procedurereglerne og reglerne om begrundelsespligt er overholdt, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, og om der foreligger et alvorligt åbenbart fejlskøn eller magtfordrejning (jf. analogt dom af 11.6.2014, Communicaid Group mod Kommissionen, T-4/13, Sml., EU:T:2014:437, præmis 95).
- 45 Det er i lyset af disse principper, at det skal vurderes, om Kommissionen overholdt de betingelser, der er opstillet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 og nævnt i præmis 33 ovenfor.

– – UVK's behandling af sagen

- 46 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den har udelukket oplysninger, der ville have gjort det muligt at konkludere, at UVK ikke burde fortsætte sin undersøgelse, og som således ville have resulteret i, at nævnte konkurrencemyndighed ikke havde kompetence. Disse oplysninger vedrører forekomsten af institutionelle mangler i UVK. Disse mangler består for det første i denne konkurrencemyndigheds manglende funktionelle uafhængighed i forhold til det ministerium, der fører tilsyn med intervenienten, for det andet i en overskridelse af den frist på to år, som i slovensk ret er foreskrevet for vedtagelsen af en afgørelse, for det tredje i utilstrækkeligheden af de finansielle midler, som UVK råder over, og for det fjerde i de mangler, der er konstateret med hensyn til Agencija za pošto in elektronske komunikacije (den slovenske myndighed, der varetager tilsynet med postvæsenet og med elektronisk kommunikation, herefter »APEK«). Sagsøgeren har således med sin argumentation om, at UVK ikke burde fortsætte sin undersøgelse, i det væsentlige gjort gældende, at UVK ikke kunne behandle sagen effektivt.
- 47 For det første skal betydningen af udtrykket »behandle« i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 præciseres, og Kommissionens anvendelse af denne artikel i den foreliggende sag skal undersøges.
- 48 Udtrykket »behandle« betyder ikke blot, at en klage er blevet indbragt for en anden myndighed, eller at en anden myndighed på eget initiativ har valgt at behandle en sag. En klagers indgivelse af en klage eller den omstændighed, at en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder på eget initiativ vælger at behandle en sag, er en handling, der betragtes i sig selv hverken er udtryk for nævnte konkurrencemyndigheds anvendelse af sine beføjelser eller for en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder i den pågældende sag. Kommissionen ville således ikke opfylde den almindelige kontrolpligt, som påhviler den i henhold til artikel 105, stk. 1, TEUF, hvis den kunne afvise en klage alene med den begrundelse, at en klage var blevet indbragt for en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, eller at denne myndighed af sig selv havde rejst en sag, uden at disse handlinger resulterer i nogen form for behandling af den pågældende sag.

- 49 Når Kommissionen anvender artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 i en konkret sag, pålægger denne bestemmelse den imidlertid på ingen måde at vurdere, om de retningslinjer, som den konkurrencemyndighed i en medlemsstat, der behandler sagen, har anvendt, er velbegrundede.
- 50 Når Kommissionen afviser en klage i medfør af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, skal denne institution under disse omstændigheder på grundlag af de oplysninger, som den råder over på det tidspunkt, hvor den træffer sin afgørelse, bl.a. sikre sig, at konkurrencemyndigheden i en medlemsstat undersøger sagen.
- 51 I den foreliggende sag er den anfægtede afgørelse baseret på en skrivelse af 18. november 2009, som UVK har tilsendt Kommissionen, og hvori UVK har bekræftet, at myndigheden havde indledt en undersøgelse, og at den aktivt behandlede sagen.
- 52 Kommissionen har i øvrigt i den anfægtede afgørelse præciseret, at den jævnligt havde kontakt med UVK vedrørende den pågældende sag, og at det af denne kontakt fremgik, at denne konkurrencemyndighed aktivt behandlede sagen.
- 53 UVK's behandling af sagen bekræftes desuden af andre sagsakter og navnlig af en skrivelse, som sagsøgeren har tilsendt Kommissionen den 18. februar 2010, og hvori sagsøgeren i forbindelse med en præsentation af den af UVK gennemførte procedure vedrørende detailmarkedet selv har anerkendt, at denne konkurrencemyndighed har tilsendt sagsøgeren et spørgeskema den 10. februar 2010.
- 54 I den foreliggende sag kunne Kommissionen således med føje fastslå, at UVK behandlede sagen som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003.
- 55 For det andet skal sagsøgerens argumenter om, at Kommissionen tilsidesatte sin forpligtelse til at sørge for, at EU-konkurrencereglerne anvendes effektivt, da den afviste selskabets klage, for så vidt som den vedrørte detailmarkedet, med den begrundelse, at UVK behandlede sagen, forkastes.
- 56 Det fremgår således af præambelen til forordning nr. 1/2003, herunder navnlig af 1., 6., 8. og 35. betragtning til forordningen, at medlemsstaternes konkurrencemyndigheders tættere deltagelse i gennemførelsen af artikel 81 EF og 81 EF og de sidstnævntes forpligtelse til at anvende disse bestemmelser, når samhandlen mellem medlemsstaterne kan blive påvirket, netop har til formål at sikre det mål om effektivitet, der forfølges med nævnte forordning.
- 57 Kravet om effektivitet indebærer således ikke en pligt for Kommissionen til i forbindelse med anvendelsen af denne særlige bestemmelse at undersøge, om den pågældende konkurrencemyndighed råder over de institutionelle, finansielle og tekniske midler til at varetage den opgave, som myndigheden er tillagt ved forordning nr. 1/2003, idet rækkevidden af artikel 13 i forordning nr. 1/2003 ellers undermineres.
- 58 Under alle omstændigheder godtgør de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt for Kommissionen, ikke i tilstrækkelig grad, at der foreligger institutionelle mangler i UVK og navnlig en manglende uafhængighed, manglende midler eller manglende omhu hos denne konkurrencemyndighed, som skulle forhindre den i at varetage sin opgave.
- 59 Det skal i den forbindelse for det første fremhæves, at UVK's uafhængighed er foreskrevet ved lov, at det af sagsakterne og navnlig af de af sagsøgeren fremlagte dokumenter fremgår, at denne konkurrencemyndighed er funktionelt uafhængig og allerede har undersøgt angivelig konkurrencebegrænsende adfærd udvist af flere etablerede operatører, hvis kapital hovedsageligt er ejet af staten.
- 60 Endvidere fremgår det ikke klart af de af sagsøgeren fremlagte dokumenter, at UVK manglede midler, hvilket hindrede myndigheden i at gennemføre en undersøgelse og behandle den pågældende sag.

- 61 Hvad desuden angår sagsøgerens argument om, at UVK har overskredet den frist på to år, som myndigheden havde til at vedtage en afgørelse, bemærkes, at den anfægtede afgørelse blev truffet før udløbet af denne frist. Under alle omstændigheder fremgår det af de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt for Retten, og af de erklæringer, som Den Slovenske Republik har afgivet under retsmødet, at denne frist ikke er en bindende frist, hvis overskridelse er til hinder for, at UVK træffer en afgørelse, der eventuelt er ledsaget af korrigerende foranstaltninger. Kommissionen kan således ikke foreholdes ikke at have frataget UVK dens kompetence i medfør af artikel 11, stk. 6, i forordning nr. 1/2003 med den begrundelse, at denne konkurrencemyndighed i unødigt omfang forlængede en procedure.
- 62 Andre af sagsøgeren fremlagte dokumenter er uden relevans, i det omfang de ikke vedrører UVK, men APEK.
- 63 For så vidt angår sagsøgerens argumenter om, at UVK ikke effektivt har anvendt artikel 102 TEUF efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, er det tilstrækkeligt at bemærke, at disse argumenter er uden relevans i forbindelse med nærværende tvist, eftersom de vedrører faktiske omstændigheder, der ligger efter den anfægtede afgørelse.
- 64 Det følger nemlig af fast retspraksis, at lovligheden af en EU-retsakt skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsaktens blev udstedt. Heraf følger, at det er udelukket, at der ved bedømmelsen af retsaktens lovlighed tages omstændigheder i betragtning, som er indtruffet efter det tidspunkt, hvor EU-retsaktens blev vedtaget (Rettens dom af 9.9.2011, Frankrig mod Kommissionen, T-257/07, Sml., EU:T:2011:444, præmis 172 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Endelig kan den erklæring fra UVK's tidligere formand, der er gengivet i en avisartikel af 22. juni 2011, og hvorefter denne konkurrencemyndighed på daværende tidspunkt støttede ideen om, at Kommissionen skulle behandle sagen, ikke godtgøre, at UVK ikke kunne behandle sagen. Som det fremgår af denne erklæring, og som Kommissionen har præciseret under retsmødet, fandt en skriftveksling sted mellem UVK og Kommissionen i løbet af juni og juli 2009, dvs. forud for sagsøgerens indgivelse af klagen til Kommissionen i forbindelse med den oprindelige arbejdsfordeling mellem disse to medlemmer af det europæiske konkurrencenetværk.
- 66 Hvad for det tredje angår den fortabelse af processuelle rettigheder inden for rammerne af den nationale procedure, som sagsøgeren har påberåbt sig, skal dette argument forkastes som værende uden betydning, i det omfang det ikke kan rejse tvivl med hensyn til konstateringen af, at Kommissionen med føje kunne fastslå, at UVK behandlede sagen. Det skal i den forbindelse tilføjes, at sagsøgeren, som selskabet har erklæret under retsmødet, valgte ikke at anmode om at måtte intervenere for UVK, idet selskabet troede, at Kommissionen reelt havde til hensigt at behandle sagen. Det fremgår imidlertid ikke af selskabets processkrifter for Retten eller af de dokumenter, der er blevet fremlagt til støtte herfor, at sagsøgeren har gjort gældende og endnu mindre har godtgjort, at Kommissionen havde afgivet præcise løfter over for selskabet om, at den ville behandle sagen.
- 67 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen ikke begik en åbenbar fejl, da den afviste sagsøgerens klage, for så vidt som nævnte klage vedrører detailmarkedet, og fandt, at UVK behandlede sagen.
- – Spørgsmålet, om de former for praksis, som UVK behandlede, var identiske med de former for praksis, som Kommissionen blev forelagt
- 68 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen begik en åbenbar fejl, da den i den anfægtede afgørelse fastslog, at de anmodninger, der blev indgivet, og den af UVK undersøgte sag vedrørte »de samme påståede overtrædelser begået på det samme tidspunkt på det samme marked«. Sagsøgeren har også gjort gældende, at Kommissionen foretog en kunstig og ukorrekt sondring mellem de elementer i sagen, der vedrører detailsalget, og de elementer, der vedrører engrossalget.

- 69 For det første fremgår det af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, at Kommissionen kan afvise en klage med den begrundelse, at en klage vedrørende »en og samme praksis« som den, der behandles af en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, indbringes for den.
- 70 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren i selskabets klage navnlig kritiserede intervenientens gennemførelse af en eliminerende strategi på detailmarkedet for mobiltelefoni ved hjælp af lanceringen i 2008 af intervenientens produkt »Džabest«, som havde resulteret i et avancepres. Sagsøgeren gjorde også gældende, at intervenientens adfærd på detailmarkedet udgjorde en praksis i form af underbudspriser (jf. præmis 4 og 6 ovenfor).
- 71 Kommissionen fremhævede i den anfægtede afgørelse, at UVK i en skrivelse af 18. november 2009 havde oplyst den om, at denne myndighed gennemførte en undersøgelse vedrørende intervenientens mulige misbrug af dominerende stilling, bl.a. på detailmarkedet for mobiltelefoni fra 2008, og havde tilføjet, at denne undersøgelse bl.a. vedrørte detailproduktet »Džabest«, som intervenienten havde introduceret, og spørgsmålet, om intervenienten gennemførte en praksis i form af et avancepres og/eller underbudspriser.
- 72 Som skrivelsen fra UVK af 18. november 2009 bekræfter, vedrørte den klage, som sagsøgeren indgav til Kommissionen, og den sag, som UVK behandlede, således intervenientens adfærd fra 2008. Denne klage vedrørte adfærd udvist af den samme virksomhed i løbet af den samme periode. Desuden vedrørte den af sagsøgeren foreholdte praksis og den af UVK behandlede sag også det samme geografiske marked, nemlig det slovenske marked. Endelig er det ubestridt, at der for Kommissionen blev indbragt en sag vedrørende en praksis i form af avancepres og/eller underbudspriser på detailmarkedet for mobiltelefoni, som var genstand for en procedure for UVK, der dernæst med nævnte skrivelse bekræftede, at myndigheden undersøgte denne praksis.
- 73 Det følger heraf, at det var uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse fastslog, at den af UVK gennemførte procedure vedrørte »de samme påståede overtrædelser begået på det samme tidspunkt på det samme marked« som dem, der var blevet indbragt for Kommissionen med hensyn til detailmarkedet.
- 74 For det andet kan sagsøgerens argument om, at Kommissionen kunstigt og med urette har opsplittet de elementer i sager, der vedrører detailsalget, og de elementer i sagen, der vedrører engrossalget, ikke tiltrædes.
- 75 Når Kommissionen påtænker at afvise en klage på grundlag af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, skal den således bl.a. sikre sig, at den sag, der behandles af en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, vedrører de samme faktiske omstændigheder som dem, der kritiseres i denne klage.
- 76 Til gengæld er Kommissionen ikke bundet hverken af genstanden for eller årsagen til de af klagerne fremsatte anmodninger eller af de sidstnævntes kvalificeringer af de faktiske omstændigheder, som de kritiserer.
- 77 I det omfang Kommissionen sikrede sig, at sagen behandlet af UVK vedrørte de samme faktiske omstændigheder som dem, der blev kritiseret i en del af sagsøgerens klage, kunne Kommissionen således i den foreliggende sag anvende artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 på denne del af klagen og vurdere, om det var i EU's interesse at fortsætte undersøgelsen af den anden del af denne klage.
- 78 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende om Kommissionens åbenbart urigtige skøn i forbindelse med den afvejning, der skal foretages i medfør af retspraksis s [udelades]

Sagens omkostninger [udelades]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens og Telekom Slovenije d.d.s omkostninger.**
- 3) **Republikken Slovenien bærer sine egne omkostninger.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 2014.

Underskrifter